

## Arrest

nr. 335 978 van 14 november 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN  
Ankerstraat 114/1  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 23 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2024 werd ingediend door: (...)om de volgende reden geweigerd:*

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als descendent ten laste van een Belgische N., G. (...) ( te) in toepassing van art. 40ter, §2, eerste lid, 2° en het tweede lid.

In het eerste lid, 2° is het volgende opgenomen:

“2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.”

In het tweede lid staat het volgende:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

-bewijs van betaling van de retributie

-recent afschrift van de geboortakte van betrokkene die enkel de voornaam van de moeder als ouder van betrokken vermeldt (geen familienaam of geboortedatum van de moeder) dd. 11.11.2024

-een geldig paspoort zonder inreisstempels

-vermoedelijk een gezinssamenstelling van in Albanië van mijnheer, zijn vrouw en hun gemeenschappelijk kind

-bewijs van een huurcontract op naam van A.N. (...) en T.N. (...)(dat is de vader van betrokkene) voor een appartement gelegen te L. (...) Sint-Niklaas

-een excel-document, met een stempel op van Argenta Temse met een overzicht van pensioen dat in het jaar 2024 op een Belgisch rekeningnummer werd overgemaakt. Wie de houder van het rekeningnummer is staat niet vermeld.

-een bewijs van ziekteverzekering op naam van betrokkene, alsook voor D.N. (...), de zoon van betrokkene

-een verklaring op eer door de referentiepersoon waarin is opgenomen dat zij beschikt over afdoende en stabiele inkomsten uit pensioen werknemer en IGO. Verder staat er ook in dat ze slechts minimale huurkosten heeft wegens sociale woninghuur. Verder is er in opgenomen dat zij bereid is bijkomende stavingsstukken voor te leggen indien een individuele behoefteanalyse nodig zou zijn. Dd. 21.03.2025 afgelegd te Temse.

-brief van de huurmaatschappij dd. 11.04.2024 met vermelding van de maandelijkse huurlast

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de komst naar België en tot op heden. Vooreerst bevat het voorgelegde paspoort kennelijk geen inreisstempel. Bij gebrek aan bewijs kan niet worden vastgesteld of mijnheer, na de laatste weigering tot verblijf als gezinslid van zijn vader op 24.02.2021, het land heeft verlaten en aldus in het buitenland onvermogen was. Alsook dat hij na terugkeer in eigen land wel degelijk beroep heeft moeten doen op bestaansmiddelen en/of materiële ondersteuning door zijn moeder, om in zijn levensonderhoud te kunnen voldoen. Er werd geen enkel bewijs van onvermogen van in het land van herkomst of origine voorgelegd, noch werd er enige bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat mijnheer toen tot en met heden ten laste zou zijn van de referent. De verklaring op eer door mevrouw zelf, wordt daartoe niet als voldoende bewijs beschouwd. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.

Trouwens, wat betreft de bestaansmiddelen van de referent, deze zijn helemaal niet van die aard dat mevrouw in staat zou zijn haar zoon en kleinzoon ten laste te kunnen nemen. Vooreerst wat betreft haar pensioen verklaart ze zelf spontaan dat zij gedeeltelijk werknemerspensioen en gedeeltelijk inkomengarantie voor ouderen (IGO) ontvangt. Het bedrag aan IGO kan niet in overweging worden genomen om na te gaan of ze voldoende vermogen is om 2 volwassen mannen mee ten laste te nemen, immers het gaat om een vorm van maatschappelijke integratie (ocmw-leefloon voor personen ouder dan 65 jaar). Terwijl het net de bedoeling is dat een Belg aantoonbaar over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waarmee kan

VOORKOMEN worden dat beroep zou moeten worden gedaan op Belgische overheden (zie daartoe art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980). Bij gebrek aan een attest van de pensioendienst zelf met toelichting over welk deel het werknemerspensioen gaat en over hoeveel aan IGO moet worden bijgepast, kan het gehele bedrag niet in overweging worden genomen.

Nog wat betreft het bewijs van voldoende huisvesting dat overeenkomstig bovenstaand wetsartikel door de Belgische referent dient te worden geleverd, dient te worden vastgesteld dat het bewijs van voldoende huisvesting in casu helemaal niet uitgaat van de Belgische referent. Het voorgelegde huurcontract staat op naam van betrokkene zelf en zijn vader. Mevrouw, die als referentiepersoon fungeert woont niet in de L. (...) te Sint-Niklaas, maar wel in de E. (...) te Temse. Het bewijs van voldoende huisvesting werd aldus helemaal niet door de Belgische geleverd.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan al deze bezwaren.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen, kan niet worden vastgesteld dat aan de vereiste voorwaarden tot gezinshereniging is voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd, het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon en dus omwille van dezelfde reden is niet aangewezen voor zover er geen nieuwe bewijzen van afhankelijkheid kunnen worden voorgelegd."

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, 41, §2 en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Aangezien verzoeker volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 12.11.24 indiende;

Aangezien conform art. 42, §1 Vw. "ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 11.05.25;

Aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 23.06.25;

dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, §4, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 — "indien ...er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wel, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F

dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in casu geen toepassing kan vinden;

dat immers in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 §4 Verbljfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 §4 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervalttermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervalttermijn is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.";

In het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State werd geoordeeld dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het komt er dus op neer dat er niet meer mag worden overgegaan tot de afgifte van een F-kaart wanneer de beslissingstermijn overschreden wordt. ...

aangezien in ieder geval alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- de duur van het verblijf van verzoeker in België;
- de leeftijd van verzoeker;
- de gezondheidstoestand van verzoeker;
- de gezins- en economische situatie van verzoeker;
- de sociale en culturele integratie van verzoeker in België;
- de banden van verzoeker met zijn herkomstland;

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen aangezien verzoeker reeds in 2015 én sindsdien hier ononderbroken verblijft (thans dus méér dan 10 jaar!);

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 23.06.25 dan ook niet alleen de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet alsook artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

*bestuurshandelingen doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”*

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet zou schenden.

Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op *‘afdoende’* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie waarbij wordt toegelicht waarom uit de door haar voorgelegde documenten niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijf te verkrijgen als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 1.2. Er wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd dat gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit niet van toepassing is, dat gelet op de hiërarchie der rechtsnormen de bepalingen van de Vreemdelingenwet voorrang hebben op de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit, dat in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend, dat dit ervan uitgaat dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan, dat indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, er geen sprake is van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland, waar dit nochtans *in casu* juist zeer noodzakelijk is om deze afweging te doen aangezien zij reeds in 2015 en sindsdien hier ononderbroken verblijft – thans dus meer dan tien jaar –, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.11. en waaruit zal blijken dat de verwerende partij geenszins gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van recht is gemotiveerd, maakt zij niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving en/of de geschonden geachte bepalingen, met name de artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

*1° (...)*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”*

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt verder als volgt:

*“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”*

3.6. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

3.7. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 12 november 2024 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, meer bepaald in functie van de Belgische ascendent N.G. Op 23 juni 2025 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.8. In artikel 42 van de Vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat het overschrijden van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf, vindt deze stelling geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel. Deze interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden besloten.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar aanvraag indiende op 12 november 2024, dat conform artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht erkend wordt of niet ten laatste op 11 mei 2025, dat de bestreden beslissing dateert van 23 juni 2025 en deze dus laattijdig is genomen zodat zij conform artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit in het bezit had moeten besteld worden van een F-kaart, met andere woorden dat haar een verblijfskaart had moeten afgeleverd worden omdat er geen beslissing door de verwerende partij werd genomen binnen de termijn van zes maanden, herhaalt de Raad dat in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf evenwel niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling.

Voor zover de verzoekende partij met haar betoog verwijst naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit waarin wel is bepaald dat indien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd, wijst de Raad erop dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk kan doen aan artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm. In de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt

vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van de verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend (RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 15 december 2022, nr. 255.275).

Anders dan wat de verzoekende partij nog voorhoudt, kan zij niet gevolgd worden waar zij erop wijst dat de rechtspraak van de Raad van State zoals *supra* naar verwezen geen relevantie zou hebben. Immers heeft de Raad van State zich net in voormelde rechtspraak eveneens uitgesproken over de vraag of een familielid van een statische Belg, zoals *in casu* het geval is, een recht op verblijf kan doen gelden wanneer het bestuur nalaat binnen de termijn van zes maanden een beslissing te nemen. De Raad vermag artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit wel degelijk buiten toepassing laten omdat het in strijd is met artikel 42 van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 20 december 2017, nr. 240.240; RvS 11 september 2023, nr. 257.271).

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Dit werd recent nog eens bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.”* Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet”.

3.10. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt hij vast dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State.

3.11. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, alvorens het verblijfsrecht te weigeren, sowieso rekening moet houden met navolgende elementen: de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland, en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans *in casu* juist zeer noodzakelijk is om deze afweging te doen aangezien zij reeds in 2015 en sindsdien ononderbroken hier verblijft.

De verzoekende partij lijkt met haar betoog te verwijzen naar artikel 42bis, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”*

De thans bestreden beslissing stelt geen einde aan een verblijf maar betreft een weigering van verblijf. Voornoemde bepaling is aldus niet van toepassing. De verzoekende partij laat na toe te lichten op grond van welke (andere) bepaling de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alsnog gehouden was om rekening te houden met voornoemde elementen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met voornoemde elementen rekening diende te houden of hierover diende te motiveren.

3.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Kosten



Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER